

paa dette Spørgsmaal. Kun vil jeg bemærke, at det forekommer mig i dette Dieblis langt fra at være beviist, at et nyt Skattepaalæg er nødvendigt, og, selv om det var beviist, at Skattepaalæget var nødvendigt, vilde det derved paa ingen Maade være godtgjort, at det, som her tilfigtes, bør være vedbarende og gaae igjennem en lang Række af Aar, eller at man bør vælge en Bestatningsform, som jeg af alle Bestatningsformer anseer for den uheldigste, for den meest ubiense, som det vel er muligt at vælge, saasnart der er Tale om en vedbarende Statsstat. Hvorfor er denne Indkomstskat nu meget uheldig? Fordi den giver et Skin for en Virkelighed. Den henvenner sig med et vist Skin af at være retfærdig, billig og ligelig til den skatteyndende Borger, og saa vil der maaskee neppe kunne findes nogen Skat, der er mere uretfærdig, ubillig og uligelig fordeelt end denne Skat, af den simple Grund at det ikke er muligt at finde den virkelige Indtægt, at det, naar man tager Befolkningen i det Hele, er umuligt at skjønne over, hvad, der er den Vedkommendes egentlige Skatteindtægt. Det er jo ganske vist, at mange Slags Indtægter ere af den Bessaffenhed, at de ligge slynkelige for Alles Dine og derfor ogsaa kunne rammes i et ligeligt Forhold. Men ligesom den høitærede Regjering i Motiverne har anerkjendt, at det navnlig med Hensyn til Landeieendomme vil være saa godt som umuligt at finde Indtægten, saaledes er det Samme, og det vistnok i endnu højere Grad, Tilfældet med Hensyn til alle rørlige Capitaler. Dem kan man ikke fastholde; man kan kun ved Dernes egen gode Villie faae dem opgivne. Men, kommer man ind paa dette, at spænde Samvittighedernes paa Pinebænken, saa er man kommen ind paa en overordentlig uhyggelig Vei. Der maa bruges ganske anderledes strenge Midler end dem, som vi her i Landet med vor, jeg havde nær sagt, bløde Charakter ere istand til at ville anvende, for at kunne tilveiebringe Sandhed i Indtægtsangivelserne. Jeg troer ikke, at Nogen vil være uenig med mig i, at vi ikke faae Nogen til at gaae ind paa saa strenge Midler som dem, der vilde være nødvendige for at tilveiebringe sande Angivelser, og at, hvis man vilde anvende saadanne strenge

Midler, vilde man berbeve veise en Storm mod det hele Skattepaalæg, som i alt Fald vilde gjøre det umuligt at opretholde det i Længden. Det er jo en overmaade ucbilliseret Maade at opkræve en Skat paa, at henvende sig umiddelbart til Personen, siikke Haanden i hans Lomme og sige: Lad os faae saa og saa mange Penge, og navnlig, naar Lommen som oftest er tom i det Dieblis, Skatteopkræveren kommer. Naar vi tage hele den store Befolkning, den store Mængde, som lever fra Haanden i Munden, hvor kunne vi da forbre, at den skulde kunne lægge Noget hen, lægge saa Meget hen den Dag og saa Meget den Dag, for at Pengene kunne være tilstede, naar Skatteopkræveren kommer. Det gjør kun de Allersfæreste; den store Mængde er altid i Forlegenhed, naar den skal af med Skatter. Nu har jeg i nogle og thye Aar havt med denne Paaligning og Opkrævning af directe Skat at gjøre, og jeg har ikke oplevet noget Aar, uden at man har seet Nød og Glendighed, hver Gang Skatteopkræveren kommer og forlanger det enkelte Qvartals Skat. Der er jo dog mange andre lempeligere Maader, hvorpaa man kan faae Skat af Folk, selv om man kan sige om dem, som Theori, at de i national-oeconomisk Henseende ikke ere forstandige. Man kan sige om den hele indirecte Afgift: Det bliver jo dog det Samme, om man ogsaa indbringer Skatten gennem Gjenstandenes Pris, den betales jo derfor ligesuldt; hver Gang en Mand kjøber 1 Pund Kaffe, betaler han en vis Deel af sin Skat. Men netop denne afdragtsvise Betaling, det at Afgiften betales i ganske smaa Portioner, gjør jo, at det bliver langt mindre føleligt for Skatteyderne at svare Skatten, end naar den svares directe. Det er derfor, at man i det Land, hvor Indkomstskatten nu er bleven en stadig Statsindtægt, i England nemlig, kun har grebet til at paalægge Indkomstskat, efterat man havde udtømt sig i alle Former af indirecte Bestatning, efterat de indirecte Afgifter vare stegne saa høit, at man ikke kunde fornye dem. Jeg troer, at det paaligger Finantsbestyrelsen, ligesom enhver dygtig Ræge, at lade de bittre Draaber, man skal indtage, komme under en eller anden behagelig Form, at lade Operationen komme paa en saadan Maade, at den ikke bliver saa særdeles